

Piyano Çalmamayı Çok İsterdim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Eylül 2024

"Piyano çalmayı çok isterdim," dedi donuk bir sesle. "Şimdi piyanoya oturur, kelimelerle ifade etmekte güçlük çektiğim bütün duygularımı, acılarımı tuşlara dökerdim. Bazen şiddetli, bazen yavaş basardım onlara. Kim bilir ne ince ayrıntıları vardır o dokunuşların? Kelimeleri daha önce öyle kötü yerlerde kullanıyoruz ki, kirletir diye korkuyoruz duygularıma dokunursa. Seslerin başka türlü bir dokunulmazlığı var."

– Oğuz Atay, Tutunamayanlar

Piyano çalmamayı çok isterdim aslında çok da istemişken...

İstem dışı bir durakta onlu yaşlarımın başlangıcı ve işte hayatta aldığım ilk darbe sözcüklerle rakamlarla meşk eylerken ansızın hayatıma giren o lanet piyanonun görücüye çıktığı devasa salonu evimizin oysaki nasıl da mutlu mesut yaşıyordum ben kitaplarımla...

Asla da aynı görüşte olmadığım nice insandan daha farklı ve Oğuz Atay ile olan tanışıklığım çok yeni iken; yazdıklarında kendimi bulduğum ve isteklerinde karşı çıktığım üstelik narin ve hoş bir enstrüman olsa da piyano nefret edercesine kendinden uzaklaştığım ve elde var nice solfej çalışması ve nice melodi.

Gün hayli huzursuz bir havada seyrederken ve aklımdan hiç çıkmayan piyanonun fildişi tuşları ile olan yolculuğum ve henüz insanları ikna etmek gibi bir niyetim yok iken baskıdan dolayı çocukluğumu istediğim gibi yaşayamadığım.

Evet, üstada göre seslerin başka bir dokunulmazlığı var bana göre ise kelimeler ve imgeler yazan kişi için

ayrı bir dokunulmazlık sunmakta.

Sözcüklerin yazılmadığında yaşattığı kabir azabı...

Yazmaya durduğumda ise adeta Rabbin huzuruna kıyama çıktığımı iz düşümü ve huzurun ince güzel sesi bağdaş kurduğum bir cümleden çıkıp da yola varmayı ertelediğim neresi olursa olsun heyecanla ve de tutukluk yapmadan kalemin, huzurun ve umudun inanç yüklü sesinde kendimi bulduğum daha doğrusu bulabildiğim kadar kendimi.

Henüz rüştünü ispatlamamış bir çocuk kime neyi öğretip neyin savunmasını verebilir ki ve işte henüz büyük şehirlerin özellikle İstanbul'un yağmalanmadığı uzun süren kış akşamları ve kolumun altında deste deste nota tüm hafta okula gittiğim yetmezmiş gibi hafta sonlarında o soğuk ve kasvetli binada aldığım piyano dersleri yetmezmiş gibi eve gelip bir de piyano egzersizlerine evde devam ettiğim akabinde öğretmenimin verdiği ödevleri yetiştirmek adına uykumdan feragat ettiğim.

Hayal kırıklığı ile ilk tanışıklığım.

Umudun sayacında takılı aklım ve hafta bir an evvel başlasın da okuluma kavuşayım diye saydığım saatler.

Tınısı ve tanısı konmamış bir arayış ve çocuk aklımla sefasını süremediğim uzun kış akşamlarında masa başında uyuya kaldığım.

Hayallerimin sönük olduğu bir dönem ne de olsa çocuğum.

Sözcüklerin kıvamında ruhumla özdeş ne de olsa yalnız bir çocuğum.

Yazarların hayat hikayelerinde henüz kendimi bulmadığım...

Yazarların kalemlerinde tamamıyla kaybolmadığım.

Tek dileğim oyun ve direncimin kırıldığı ve aradan geçen onca zaman zarfında bir köşede unutulmuş bir zarfın içinde kendime yazmaya durduğum mektupların henüz sönük ve silik varlığında ciddi anlamda ne istediğimi geç öğrenip hayatımı da boşa harcadığım...

“En kötüsü, hayır demeyi öğrenemedim. Yemeğe kal, dediler: kaldım. Oysa, kalınmaz. Onlar biraz ısrar ederler; sen biraz nazlanırsın. Sonunda kalkıp gidilir. Her söylenileni ciddiye almak yok mu, şu sözünün eri olmak yok mu; bitirdi, yıktı beni.”

– Oğuz Atay, Tutunamayanlar

Bir kalem bir de kağıt mizacımdan eksik olmayan.

İtiraz hakkının tanınmadığı ve çocuk kalbimin susmadığı gel gör ki bir dinleyen de bulamadığım gibi kalemlerle olan ikinci tanışıklığımda okuyan değil yazan taraf olduğum geç de olsa intikal ettiğinde ve işte hayatın sayısız cephesinde içinde bulunduğum şartlar ne olursa olsun kaleminin ve iç sesimin tutuklusu olmaya ant içtiğim.

Duyguların resitali.

Kalemse bir referans iken ve işte sözcüklerin fevri reveransında uykuyu teğet geçip öğrencilik yıllarımda olduğu gibi masa başında uyuya kalmamı tarihe gömdüğüm.

Şafak saydığım yetmezmiş gibi şafağımın da attığı ve kayda almak adına iç sesimi dış ses ne kadar baskın olsa da ortak paydada buluşmak pek kolay olmasa da iyi kötü sesimi duyurabildiğim.

Müzik ise kişinin tercihi kalan:

İlla ki müziği yorumlayan ya da çalan olmanız gerekmiyor varsın ses olsun şarkılar varsın sus pus olsun evren sağdıımız yeter ki içimizdeki isteği ve neşeyi söndürmesin.

Taraf olmaktan ziyade Araf'ta saklanmak en güzel olanı ve evet, belirsizlik ünlese de sizi bilmeden yaşamak en akıl karı olan:

Heyecanla ve umutla...

Müziği icra eden değil dinleyici kimliğimle saklıyorum baş köşede gerçi lise yıllarında koroda şarkı söylüyor olsam da an itibari ile cazip gelmiyor artık müziği icra eden taraf olmak.

Okumanın keyfini sürdüğüm bir ömre ek olarak kalemimle yazan tarafa dönüşmek ise adeta bir büyü bir sihir gibi ve itiraz hakkı tanınmamışken bir ömür tam anlamıyla itiraz dilekçemi nerede ise her gün doldurup aslında içimdeki yalnızlığa ve dünyanın bozuk gidişatına kafa tutuyorum okumaktan uzaklaşmadığım gibi yazmanın büyüü ile de coşkumu ikiye katladığım eşlik eden hüznü ise hali hazırda içimde hayli barındırdığım en azından yazarak hüznümü huzura çeviriyorum...

İç sesin yaygarası değil derli toplu beyanı iken de kalemimin, yaz, dediği...